

РЕШЕНИЕ

№ 4012

гр. София, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **984** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по исковата молба на С. Х. М. чрез пълномощник адв. Д. Т. против Столична община, с искане да бъде осъден ответника да му заплати сума в размер на 1716.75 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди (адвокатско възнаграждение - 1100 лв., глоба - 200 лв., задължение по изпълнително дело - 70 лв., разноски по изпълнително дело - 314.35 лв. и такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ - 32.40 лв.) и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2000 лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, произтичащи от незаконосъобразен властнически акт - наказателно постановление № СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, отменен по предвидения законов ред. Претърпените имуществени вреди представляват разходи за процесуално представителство в производството по обжалване на наказателното постановление пред Софийския районен съд, както и заплатените от ищеца глоба и суми на ЧСИ В. М., във връзка с образуваното изпълнително дело № 20198600400047. Претърпените неимуществени вреди се изразяват в емоционални и физически страдания, засегнато чувство за справедливост, унижение и засягане на личното достойнство на ищеца. В тази връзка от съда се иска постановяване на осъдително решение против Столична община за заплащане на общо 1716.75 лева имуществени вреди и 2000 лева неимуществени вреди. Претендира се и присъждане на разноски и адвокатско

възнаграждение по настоящото дело.

Отвратната страна Столична община в депозирания по делото писмен отговор и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, изразява становище за недопустимост на иска, с който се претендира обезщетение за имуществени вреди от образуваното изпълнително дело. По отношение на останалите иски изразява становище за неоснователност и недоказаност. Подробни съображения в тази насока излага в депозирания по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение за частична основателност на исковата претенция. Счита за основателна исковата претенция в частта ѝ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от отменен акт на служители на Столична община, свързани със заплащане на адвокатско възнаграждение по съдебното производство по обжалване на наказателното постановление. В останалата ѝ част намира исковата претенция за неоснователна.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

С наказателно постановление № СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, на основание чл. 143 във връзка с чл. 46, т. 4 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община на С. Х. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

Образувано е изпълнително дело № 20198600400047 по описа на ЧСИ В. М.. Видно от приложената по делото Покана за доброволно изпълнение задължението по изпълнителното дело възлиза на 270 лв. неолыхвяема сума, 314.35 лв. разноски по изпълнителното дело и такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ с включен ДДС в размер на 32.40 лв. С писмо изх. № 4781/21.01.2019 г. до работодателя на С. Х. М. [фирма] са изпратени покана за доброволно изпълнение изх. № 4737/21.01.2019 г. и запорно съобщение изх. № 4780/21.01.2019 г. за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на С. Х. М.. Видно от Сметка за размера на дълга размерът на дълга се формира от сумата от 200 лева - административно наказание, 70 лв. - ИД[ЕИК]/2016 и такси и разноски в изпълнителното производство. В изпълнително дело, препис от което е приет като доказателство по делото, е приложено Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки изх. №220371900090834/16.01.2019 г., в което е отбелязано наличието на образувано И./2016 г. за задължения в размер на 70 лв. В изпълнителното дело е приложен Констативен протокол изх. № 12350/11.02.2019 г., съставен от ЧСИ В. М., удостоверяващ извършено плащане на дължимите се суми по изпълнителното дело. Към констативния протокол са приложени доказателства за това.

Наказателно постановление № СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник-кмета на Столична община е обжалвано от санкционираното лице. По жалбата е образувано н.а.х. дело №2750/2019 г. по описа на Софийския районен съд. С решение от 11.09.2019 г. съдът е отменил изцяло като незаконосъобразно наказателно постановление №СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник - кмета на Столична община. Решението е влязло в сила на 02.11.2019 г.

Като доказателство в настоящото производство е прието за послужване н.а.х.д. №

2750/2019 г. по описа на Софийския районен съд. В кориците на това дело е приложено пълномощно от 29.01.2019 г., по силата на което С. Х. М. е упълномощил адв. Л. А., адв. Д. Т., адв. А. М. и адв. Д. Г. да го представляват в производство по обжалване на наказателно постановление №СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г. на заместник-кмета на Столична община. Видно от протоколите от проведените съдебни заседания, С. М. е представляван от адв. Д. Т.. В кориците на НАХД № 12808/2018 г. по описа на Софийския районен съд е приложено заверено копие от договор за правна защита и съдействие №604979 от 29.01.2019 г., сключен между С. Х. М. и адв. А. М.. Предмет на договора е: обжалване действията на ЧСИ В. М. по изп.д. № 20198600400047/2019 г. Договореното възнаграждение е в размер на 900 лв. и е платено в брой при подписване на договора. Към исковата молба, въз основа на която е образувано настоящото съдебно производство, като доказателство е приложено заверено копие от договор за правна защита и съдействие №604978 от 29.01.2019 г. с предмет: обжалване на наказателно постановление №СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г. на заместник-кмета на Столична община. Договореното възнаграждение е в размер на 1100 лв., които са платени в брой при подписване на договора.

За доказване на претърпените неимуществени вреди по делото са изслушани свидетелските показания на В. П. М. (съпруга на ищеца) и В. В. А..

В показанията си свидетелката М. посочва, че С. М. ѝ се обадил по телефона в края на януари и ѝ споделил, че във фирмата в която работи е получено заповорно съобщение.

Споделил ѝ, че се е почувствал много неудобно. При справка при ЧСИ се е установило, че се касае за неиздължена глоба по наказателно постановление. Чувствал се е много разстроен, разтревожен и притеснен как ще се отрази това на работата му.

В показанията си свидетеля А. посочва, че многократно са обсъждали случилото се със заповоране на заплатата и банковите сметки на С. М.. От разговорите е проличало, че случилото се му тежи, бил е умърлушен и не му се е говорело по темата. Споделял му е, че се е чувствал изключително обиден и злепоставен пред колегите.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на чл. 204 от АПК, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, т.е. изисква се предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените искове за обезвреда за ДОПУСТИМИ, доколкото същите произтичат от отменен властнически акт. Въпросът дали актът /наказателно постановление/, от който се претендира настъпването на вредите е основание за търсене на обезщетение по реда на ЗОДОВ, е въпрос по съществуването на спора.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен

акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая наказателното постановление е издадено от заместник-кмета на Столична община, поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Столична община, която е юридическо лице.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исквата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от наказателно постановление №СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник- кмета на Столична община, отменено с влязло в сила решение от 11.09.2019 г., постановено по н.а.х. дело №2750/2019 г. по описа на Софийския районен съд. Въз основа на мотивите изложени по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд следва да се приеме, че наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същият представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателно правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Незаконосъобразността на властническият акт наказателно постановление №СОА18-РД11-4584/10.11.2018 г., издадено от заместник- кмета на Столична община, от чиято отмяна ищецът черпи претенцията си за обезвреда, е установена с влязло в сила на 02.11.2019 г. решение от 11.09.2019 г., постановено по н.а.х. дело №2750/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

Следващата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е наличието на вредоносен резултат, реално

настъпили за ищеца вреди /имуществвени или неимуществвени/. В случая тази предпоставка е налице частично, доколкото имуществвената сфера на ищеца се е намалила със сумата, заплатена като адвокатски хонорари в производството по обжалване на властническия акт (наказателно постановление). В тази си част размерът на претърпените вреди е доказан. Извършените плащания се доказват от представеното по делото заверено копие на Договор за правна защита и съдействие, които не е оспорен от ответника. Съгласно мотивите на решение, постановено по тълк. дело № 1/2017 на Върховния административен съд, делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Представените с исковата молба доказателства за размера на уговорената за процесуално представителство сума и за нейното плащане, не са оспорени като частни документи, не са оборени, поради което се ползват с доказателствената сила по закон /в този смисъл Решение № 8991 от 10.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11464/2015 г./. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждение и в договора е описан начинът на плащане. Когато плащането на адвокатското възнаграждение е по банков път, се представят доказателства за извършеното плащане, а когато е в брой - вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай, ответникът, който е лице извън облигационното правоотношение между адвоката и неговия доверител, не е оспорил своевременно договора за правна защита и съдействие, който се явява и доказателство за извършеното плащане.

В депозираният по делото писмен отговор от пълномощникът на ответника се оспорва като прекомерен размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение в производството по обжалване на наказателното постановление. В съответствие с мотивите към Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, възражението по чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона – „справедлив и обоснован“. Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Съдебната практика приема, че възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е допустимо. В този смисъл: решение № 7709 от 19.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4087/2016г., решение № 8765 от 5.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13788/2015г. В случая, видно от договора за правна защита и съдействие ищецът е договорил и заплатил на упълномощения адвокат

възнаграждение в размер на 1 100 лв. Съгласно чл. 2, ал. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнагражденията за процесуално представителство се дължат за всяка инстанция, включително и при връщане на делото за ново разглеждане. Съгласно чл. 18, ал. 2 от същата наредба, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Претендиращият размер на обезщетението за претърпени имуществени вреди, представляващи разходи за съдействие и процесуално представителство в производството по обжалване на наказателното постановление пред Софийския районен съд е в размер на 1100 /хиляда и сто/ лева. Наложеното административно наказание глоба е в размер на 200 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, дори което размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде намален до минимално установения в чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

По отношение на третата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се има предвид, че законодателят, към датата на приключване на производствата по оспорване на процесното наказателно постановление, не предвижда ред за присъждане на разноси в производствата по обжалване на наказателните постановления по реда на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Съгласно Тълкувателно решение №2/2009г. на Върховния административен съд (ВАС) в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноси от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноси за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

По отношение на исковата претенция за имуществени вреди в

частта ѝ относно заплатените от ищеца глоба и суми на ЧСИ В. М., във връзка с образуваното изпълнително дело № 20198600400047, настоящият съдебен състав намира следното:

Съгласно чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. Безспорно е, че глобата /по влезли в сила наказателно постановление/ представлява публично държавно вземане по чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК и като такова подлежи на възстановяване по специална процедура, предвидена в ДОПК. Съгласно чл. 129, ал. 1 от ДОПК, възстановяване се извършва по инициатива на органа или по искане на лицето. Наличието на специален процесуален ред, по който следва да се реализира правото на възстановяване на недължимото плащане, изключва исковия ред по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Изложеното обосновава извод за неоснователност на исковата претенция в частта ѝ относно заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатена глоба в размер на 200 лв. по наложеното с отмененото наказателно постановление административно наказание.

Видно от Сметка за размера на дълга, в размера на дълга е включена и сумата 70 лв. с отбелязване: ИД[ЕИК]/2016. В изпълнително дело, препис от което е прието като доказателство по делото, е приложено Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки изх. №220371900090834/16.01.2019 г., издадено от Националната агенция за приходите, в което е отбелязано наличието на образувано И./2016 г. за задължения в размер на 70 лв. По делото не са налице данни и доказателства тази сума да е пряка и непосредствена последица от производството по реализиране на административно наказателната отговорност на С. М., приключило с издаване на отмененото наказателно постановление.

В исковата претенция за имуществени вреди са включени и разходите заплатени в хода на изпълнително дело № 20198600400047, които съобразно обстоятелствената част на исковата молба са в размер на 314.35 лв. и Такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ с включен ДДС в размер на 32.40 лв. В тази ѝ част исковата претенция е неоснователна, предвид липсата на пряка причинно-следствена връзка между отмяната на наказателното постановление и настъпилите вреди. По делото не е спорно, че дължимите суми по изпълнителното дело са заплатени (Констативен протокол изх. № 12350/11.02.2019 г., съставен от ЧСИ В. М.). Не е спорно, че с писмо изх. № 4781/21.01.2019 г. до работодателя на С. Х. М. [фирма] са изпратени покана за доброволно

изпълнение изх. № 4737/21.01.2019 г. и запорно съобщение изх. № 4780/21.01.2019 г. за налагане на запор върху трудовото възнаграждение С. Х. М.. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие с предмет обжалване на действията на съдебния изпълнител и пълномощно, но липсват данни за конкретно предприети действия в тази насока. Ако ищецът е счел, че наложените от съдебния изпълнител изпълнителни способности са несъразмерни с размера на задължението, той е могъл да направи възражение по реда на чл. 442а, ал. 2 от ГПК. Отделно от това ищецът е могъл да депозира жалба до съда за спиране на изпълнението докато тече производството по обжалване на наказателното постановление. Жалбата пред съда е основание за спиране на изпълнението на наказателното постановление. Освен това, ищецът е разполагал с правна възможност по реда на ГПК да предприеме действия по защита от неправомерни действия на частния съдебен изпълнител, както и да предяви претенция за вреди от негови такива по реда на ЗЧСИ.

По отношение на исковата претенция за обезвреда на неимуществени вреди, настоящият съдебен състав намира следното:

По делото не е спорно, че процедурата по връчване на наказателното постановление е опорочена. В тази насока са и мотивите на решение от 11.09.2019 г., постановено по нахд № 2750/2019 г. по описана Софийския районен съд. В резултат на това се е стигнало до образуване на изпълнително дело и до изпращане на запорно съобщение до работодателя на ищеца, с което е засегнат професионалният му авторитет и доброто му име. От изслушаните по делото свидетелски показания се установи, че в този период С. М. се е чувствал разтревожен и разстроен, как това ще се отрази на служебния му авторитет. Ето защо следва да се приеме за доказано настъпването на сочените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални страдания, засегнато чувство за справедливост, унижение и засягане на личното достойнство на ищеца.

По отношение на техния размер. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния,

обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

С оглед на изложеното съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 200 лв.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира за основателна и доказана исковата претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен властнически акт - наказателно постановление в размер на 300 /триста/ лева, представляващи заплатени разноски за процесуално представителство-адвокатско възнаграждение, определено в минимален размер съгласно чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. В останалата ѝ част исковата претенция за имуществени вреди следва да бъде отхвърлена.

Основателна и доказана е исковата претенция за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразен властнически акт - наказателно постановление в размер на 200 лева, представляващи преживените от ищцата болки и страдания, емоционален шок, унижение и засягане на личното достойнство и авторитет. В частта ѝ за горницата над 200 лв. до пълния претендиран размер от 2000 лв. исковата претенция следва да се отхвърли.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски. Претендираните разноски, съобразно приложения по делото списък по чл. 80 от ГПК са в размер на 1500 лв. адвокатско възнаграждение, платено в брой при подписване на договор за правна защита и съдействие. При частично уважаване на исковите претенции техният размер следва да бъде присъден пропорционално на уважената част от исковете.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Х. М. сумата от 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба - 03.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХЪРЛЯ исковата претенция на С. Х. М. за заплащане на имуществени вреди за горницата над 300 (триста) лв. до пълния претендиран размер от 1 716.75 лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Х. М. сумата от 200 (двеста) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба - 03.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХЪРЛЯ исковата претенция на С. Х. М. за заплащане на неимуществени вреди за горницата над 200 (двеста) лв. до пълния претендиран размер от 2 000 (две хиляди) лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Х. М. разноски по делото в размер на 202 (двеста и два) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: